

Miroslav Antić

Zbirka: Plavi čuperak

Predgovor: O ljubavi i još ponečem

Ovu knjigu napisao sam ja. Pomogla su mi sva deca koju sam poznavao. Istina, niko mi nije diktirao stihove, niko birao ili dopisivao nove reči, ali svi su bili prisutni. Bile su prisutne detinje oči, njihove tajne, njihove najlepse ljubavi i snovi. I uopste, uvek kad pišem pesme za decu, radije bih umesto svog imena potpisao mnogo i mnogo dečijih imena. Kažu da se u životu uči od starijih. Ja sam mnoge mudre i plemenite stvari naučio od mlađih. Vi rastete. Postoji nešto kao detinjstvo, kao dečaštvo i kao mladost. Meni su takve podele uvek smetale. Koliko staraca sam sreo među osnovcima i koliko predivnih dečaka i devojčica među pedesetogodišnjacima ili još mnogo starijim. Zato, kad upotrebim reč dete, pokušavam da joj dam dostojanstvo jedne ogromne bezazlenosti, koja je, tako bar mislim, najveća svetlost u ljudima. Vi rastete. Za detinjstvo i mladost napisano je mnogo lepih pesama. Za ono srednje doba, kada više niste šmrkavci, a niste još uvek sasvim odrasli, nema baš tako mnogo, nema možda ni dovoljno poetskih zbirki. To vreme kao da se pomalo zaboravlja. Taj most preko koga treba preći s jedne na drugu obalu. Ta čudna pukotina u dozrevanju naše pameti, koja u nekom traje deceniju, a neko je preskoči za trenutak. Ove pesme sam zapisivao da lakše dišete. Da znate da imate negde u svetu jednog istinskog prijatelja, koji o vama brine drukčije nego tata i mama, rodbina ili nastavnici u školi. Koji o vama brine vršnjački. Jer i ja sam večiti dečak, sa jednim sedim čuperkom na čelu, ali još uvek plavim u duši. Moje pesme i nisu pesme, nego pisma svakom

od vas. One nisu o ovim rečima koje ste pročitali nego u vama, a reči se upotrebljavaju samo kao ključevi, da se otvore vrata iza kojih neka poezija, već doživljenja, već završena, već mnogo puta oplakana ili otpevana, čeka zatvorena da je neko oslobodi. Knjiga je oslobođena pesme, one što kod zna od kada, postoji u svakome od nas. I još jedno važno: nemojte me shvatiti preozbiljno. Nisam ja sakupio svu pamet ovog sveta. Samo sam počeo da govorim nešto što treba i dalje govoriti, lepše od mene, šarenije od mene i drukčije od mene, a sličnije vama. Jednom, kad zađete u malo dublje u kalendare, pa se okrenete i kroz trepavice pogledate u pravcu detinjstva, kao što slikar gleda u platno koje treba da savlada i oživi, sigurno ćete pronaći u sebi bolju pesmu o ljubavi.

Miroslav Antić

Uvodna pesma

Ovo su tvoje pesme.
Ne pitaj kako sam saznao sta misliš.
Možda sam ponekad bio: ti.
Možda si i ti pomalo bio: ja.
Možda smo zajedno bili ceo svet.

Prva ljubav

1

Naiđu tako dani.
Zatrpaju ti oči
kao zvezdane kiše.

Oko nosa se neka
šarena nežnost isplete.

I ti staneš,
i ne znaš
da li si, il' nisi više
ono obično dete,
ono bezalzlano dete.

Nekakvo zrno zlata
počne u srcu da žulji.

Stidljivost neka u tebi
tiho se zasmeljli.

Naiđu tako dani.
Ne prepoznaješ boje aprila.

Ne prepoznaješ svoje ruke.
Izgledaju ti kao krila.

Ne prepoznaješ svoje ogledalo:
iz njega te neko čudan posmatra,
neko kome u dahu
mirišu suncokreti
i plamte obrazi,
plamte

kao nestrpljiva vatra.

Naiđu tako dani.
Vetar ti u potiljak diše.

Zdravo, poslednja bajko,
kad staneš i ne znaš više
da li se visine ruše
il' s tobom u nebo lete!

Zdravo ljubavi!
Tajno!
Zdravo sve neverovatno!
Sve zabranjeno i zlatno!

Zdravo, čudnovati svete!

2

Vrlo je važno,
pre svega,
da prvu ljubav umeš
da izgovoriš ćutanjem.

Da je sagledaš žmureći.
Da je oslušneš osmehom.
I dotakneš šaputanjem.

Vrlo je važno da o njoj
ne brbljaš hvalisavo svima
Ljubav—to nije užina
koju drugari dele.

Prva ljubav je providna
kao lutkino oko,

drhtava kao tišina
koja hoda po prstima

i prva prava čistota
tvoje nežnosti bele.

Ona je knedla u grlu,
srebrna knedla u grlu,
sve nedokučivo tvoje
i sve kristalno tvoje
i sve gugutavo tvoje
kao večernje zvono.

Ona je duboko u tebi
i duboko van tebe.

Ona je malo onako.
Pa još malo onako.

Pa onda ono.
I ono,
I onda: sasvim ono.

3

Nije to nagovaranje,
rođeni moji,
ko neće dalje da veruje,
nek slobodno zažmuri.

Ali pazite dobro:
ako u vama postoji
jedno veliko pitanje
koje nestrpljivo žuri,

pitanje veće od brda
i veće od dva brda,
i jedna treperava duša
što veruje u čuda,

i ako se u vama
neke lepote talasaju
i neke svetlosti rađaju,

onda je sasvim svejedno
dali žmurite ili ne žmurite,
jer čuda se već događaju.

U tebi skazaljka nekog
nevidljivog magneta
pokazuje odjednom
hiljade strane sveta.

Kada smo bili veliki

Kad smo bili veliki
kroz detinje nemire,
svi onako brljivi,
šmrkavi
i lajavi
ludo smo izmišljali
neke svoje svemire
i bili smo krilati
i bili smo zmajevi.

Igrali se piljaka
sa najlepšim zvezdama.
Crtali smo svetlošću
radoznala skitanja.
I uvek u srcima
ko u toplim gnezdima
znali smešan odgovor
na sva tužna pitanja.

Od juče smo ozbiljni.
I odjednom,
čudno:
kao da smo zgrčeni,
Kao da smo stali.

Sve oko nas izgleda
glupavo i budno.
Prvi put smo odrasli,
a prvi put – mali.

I prvi put sami smo
u prepunom svetu.
I odjednom,

izgleda
ništa nije za nas.
Nevešto smo.
Zbunjeni
u rođenoj ulici,
zalutali zauvek
u ogromnom danas.

Kad smo bili veliki
do kuća
do drveća,
do tornjeva,
planina
i do ptičjeg leta,
u džep nam je stao dan ,
u zenicu okean
i stala nam još u dlan
polovina sveta.

Od juče smo ozbiljni.
I ma šta nas čudilo
– u svemu svom krilatom
kao da smo pali.
Kao da se oko nas
sve strašno probudilo:
prvi put smo veliki,
prvi put smo mali.

Opomena

Važno je, možda, i to da znamo:
čovjek je željan tek ako želi.

I ako sebe celog damo,
tek tada i možemo biti celi.

Saznaćemo tek ako kažemo
reči iskrene, istovetne.

I samo onda kad i mi tražimo,
moći će neko i nas da sretne.

Čarolija

Nekom zabranjuju zvezde.
Nekome krila.
I laste

Ja ne zabranjujem ništa.
Sme se sve što se ne sme.
Samo jedno te molim:
pokušaj da ne rasteš
ni mrvu svima za inat,
do kraja ove pesme.
U toj se pesmi živi
slobodno,
lepo
i ludo.
Možeš da izmišljaš.
Maštaš,
Da radiš sve naopako.

U njoj i najveće čudo
prestaje da bude čudo,
jer sve što poželiš
kad zažmuriš
– ostaje zauvek tako.

Isturi hrabro i divno
prkose detinjaste
i laži i sebe samog.
Sme se sve što se ne sme.

I sme se više od svega!

Jedini: nemoj da rasteš
za inat i tebi i meni

do kraja ove pesme.

I svaki put kad te slome,
pa moraš nov san da stvaraš,
ne sanjaj ga u mraku
Dotrči bliže zori.

Na pragu ove pesme
tako se divno bori
i kad namigneš samo
i osmehneš se polako

Izbroj u sebi do deset
i to u večnost pretvori.
I sve što žmureći smisliš
ostaće zauvek tako.

Dosadna pesma

Toliko mi je dosadno
da ne znam šta ću.
Kad izlazim iz škole
nakrivim kapu na levo oko
i pobijem se sa trojicom
bar da me vide devojčice.

Devojčice su smešna stvorenja
dugonoge,
okrugle,
pegave ili kratkovidne,
mnogo lažu i ogovaraju
i pišu ljubavna pisma
koja mi stave pod klupu.

Meni je sve to dosadno.
Ipak pročitam pisma,
najlepše reči prepisem
– ako mi nekad zatreba,
a od onog što ostane
napravim papirne lađe,
napravim ptice,
slanike,
žabe,
i bajagi se igram
a tako mi je dosadno.

Dosadno mi je da porastem,
da nosim tesne cipele
i da se oženim.

Oni koji porastu prvo se danima mrže
onda se danima svađaju.

Jedino mi je žao mog tate.
Da je ostao dečak – kao ja,
baš bismo divno mogli da se družimo
i da zajedno budemo zaljubljeni
u nastavnicu istorije.

Sve ostalo mi je dosadno.
Toliko mi je dosadno
da ne znam šta ću,
nego nakrivim kapu na levo oko
i pobijem se još sa trojicom.
Čak i kad nema devojčica.

Zadihana pesma

Devojčica mnogo znam.
Ako neka bude htela,
ceo svet ću da joj dam,
i dalje do kraja sveta
na pedeset puškometa:
bar još dva-tri sela.

Kupiću joj šal od svile
da ga vetar zatalasa.
Slomiću je kroz aprile
rukom oko pasa.

Ja sam vašar. Eto šta!
Ja sam tristo čuda.
Muzika sam. Gužva. Smeh.
Vrteška. I luda.

Sve ću zbog nje da proćerdam.
Što će meni svet na dar.
Kupiću joj jeftin đerdan
i minduša par.

Biće jutra mokra, rosna,
opečena od proleća.
Na dlan njiva žut i pljosnat
prosuće se sreća.

Pa ću tako lud da gorim,
da se pesmom niz drum javljam,
da se nikad ne umorim
od neba i zdravlja.

Bosonoga Pesma

Ovo je pesma
za tvoja usta od višanja
i pogled crn.
Zavoli me,
kad jesen duva u pijane mehove.

Ja umem u svakom novembru
da napravim jun.
I nemam obične sreće.
I nemam obične grehove.

Moja je sreća srneća,
a grešno mi je smešno
Ako me neko čačne
u ove oči plačne,
nije to neutešno:

ja umem od suza da pravim
klikere lepe, prozračne.

2

Podeliću sa tobom
sva moja šašava zdravlja.
Zavoli moju senku
što se klati niz dan.

Sutra nas mogu sresti
ponori ili uzglavlja.
Ludo moja, zar ne znaš:
divno je nemati plan.

Izidji iz tog detinjstva

kao iz starih patika.
Zavoli moj osmeh, dubok
kao jezerske vode.

Evo, i ja sam se izuo.
Pod vrelim tabanima
rastapa mi se asfalt.

Budi uz mene kad odem.

Zapisano u sredu

U sredu smo se prvi put sreli,
a do tada se nismo znali.

U petak smo se zavoleli.

U ponedjeljak posvađali.

Opet je sredo. Sad svima kažem
dok lutam po korzu sam:
ne, nije ona lepša ni draža
od drugih devojčica koje znam.

Pa kad je sretnem – oči krijem.
Zviždućem. Gledam u nešto drugo.
I mislim: zbilja, svejedno mi je. . .

Al okrećem se dugo. . . dugo. . .

Uspomena

Razišli smo se
al' naše detinjstvo ostaje
u prvom osmehu
kojim sam usne opekla.

E, moj pegavko,
za ceo život dosta je
to malo ničega
čim sam ti najviše rekla.

Naše su oči
tad pomešale boje
pa isto vidimo
svet ovaj ludi i trsavi

I još će dugo
na usni da ti postoje
šapati oni
daleki,
meki,
lepršavi

I ja, kad grickam
bombone ili žvaku,
il' ližem kornet,
il' nešto luckasto usnim,

il' se bez veze
isplazim nekom dečaku,
osećam ukus
osmeha tvog na usni.

Razišli smo se,
al naše detinjstvo ostaje
svejedno kakvim
stazama sutra lutali.

Malo je bilo.

Al ipak, kad pogledaš:
dosta je
sve ono što smo
i rekli i prećutali.

Mostovi

U meni večeras jedna reka
razbija ogromna brda daleka,
muči se,
urliče,
razmiče klance
i kida svoje zelene lance
i tije kroz moje srce
i peče
i kroz oči mi kipi i teče.

U tebi večeras ista reka
čudno je meka.
Sva je od mleka.
I čas je srebrna.
I čas je plava.
U njoj se tišina odslikava.

Svako u sebi reke druge
pod istim mostovima sretne.

Zato su naše sreće i tuge
uvek drukčije istovetne.

Plava zvezda

Iza šuma, iza gora,
iza reka, iza mora
žbunja, trava,
opet noćas tebe čeka
čudna neka zvezda plava,
zvezda prava.

Čak i ako ne veruješ.
probaj toga da se setiš.
Kad žamuriš i kad zaspiš,
ti pokušaj da je čuješ,
da osetiš,
da je stigneš i uhvatiš
i sačuvaš kad se vratiš.

Ali pazi ako nije
sasvim plava, sasvim prava,
mora lepše da se spava:
da se sanja do svitanja.

Mora dalje da se luta.
Tristo puta.
Petsto puta.
Mora druga da se nađe.
Treća.
Peta.

Mora u snu da se zađe
na kraj sveta.
I još dalje iza kraja:
do beskraja.

Mora biti takve zvezde.
Što se čudiš?
Pazi samo da je negde
ne ispustiš dok se budiš.

Jednog dana,
jedne noći,
ne znam kada, al znam tačno,
izgledaće nebo bez nje
tako prazno, tako mračno.

I sva sunca
sve lepote
i sve oči što se jave,
nikad bez nje neće biti
sasvim tvoje, sasvim prave.

Ja ti neću reći šta je
ova zvezda čudna, sjajna.
Kad je nađeš – sam ćeš znati.
Sad je tajna.

Tajna

Svako ima neku tajnu:

šu-šu-šu. . .

neko lepu i beskrajnu,

neko tužnu ili smešnu,

neko zlu.

Neko svoju tajnu slaže.

Neko odmah mami kaže.

Neko svoju tajnu ne bi

ispričao ni u snu.

Neko šapne: samo tebi. . .

kao drugu – šu-šu-šu. . .

Obično su tajne glavne

izmišljene i ljubavne.

Al i druge kad se zbroje,

naše, vaše, moje, tvoje,

leve, desne, čudne, sjajne,

sve jednako mnogo znače,

jer – inače

zašto bi se zvale tajne?

I ja imam jednu tajnu

vrlo važnu, vrlo vrednu.

Nikom drugom – samo tebi

prišapnuću jutros nju.

Hodi bliže: šu-šu-šu. . .

Sutra rano. . . šu-šu-šu. . .

Baš onamo. . . šu-šu-šu. . .

Ali nikom to ne kaži.

Sam potraži.

Šu-šu-šu. . .

Pronáči ćeš vrlo lako
i videćeš da je tako.

Plavi čuperak

Plavi čuperak obično nose
neko na oku,
neko do nosa,
al ima jedan čuperak plavi
zamislite gde?
– U mojoj glavi.

Kako u glavi da bude kosa?

Lepo.

U glavi.

To nije moj čuperak plavi,
vec jedne Sanje iz šestog "a"

Pa šta?

Videćeš šta – kad jednog dana
čuperak nečije kose tuđe
malo u tvoju glavu uđe,
pa se umudriš,
udrveniš,
pa malo – malo. . . pa pocrveniš,
pa grickaš nokte
i kriješ lice
pa šaljes tajne ceduljice,
pa nešto kunjaš,
pa se mučiš,
pa učiš – a sve koješta učiš.

Izmešaš rotkve i romboide.

Izmešaš nokte i piramide.

Izmešaš leptire i gradove.

I sportove i ručne radove.

I tropsko bilje.
I stare Grke.
I lepo ne znaš šta ćeš od muke.

Sad vidiš šta je čuperak plavi
kad ti se danima mota po glavi,
pa od dečaka- pravog junaka
napravi tunjavka i nespretnjaka.

Prvi tango

Devojčice,
vi, koje ste večeras poslednji put
uspavale svoje lutke
i krišom od njih,
na prstima,
došle na ovu igranku,
sa zenicama pitomim,
sa zenicama srnećim,
bistrim kao najveći
kao najlepši cvet,

i vi sa osmehom toplijim
od mesečine na proplanku,

i vi, zaljubljene u prvi uvojak
što vam pokriva uho,
i zaljubljene u ceo svet...

Dečaci,
vi, koji ste večeras
prvi put nekako drukčije,
mangupski začušljali kosu,
pa vam se odjednom čini
da vam niču brkovi,
a osmeh vam na licu
sličan muškijim ljudima,

i vi, sa klikerima u džepu
i pegama na nosu,
što se pravite važni,
pa ste promenili hod,
a srce i dalje vam drhti
kao preplašeni miš

u zadihanim grudima...

Hajde, započnimo ovaj
naš prvi tango u životu!
Igrajmo!
Nije strašno

Dva levo – jedan desno.
Jedan levo – dva desno.
Evo, brojimo svi uglas.

Zbogom olovni vojnici!
Zbogom detinjstvo sa kikama
i plavom mašnom!
Zbogom sve ono što je bilo juče!

Dobro nam došlo
sve ovo što je ispred nas!

Nije ovo čas hemije
niti čas matematike.

Tiho!
Tiho za one
pred kojima se večeras
otvara mladost široka!

Umesto lutaka
pred svakom devojčicom klanja se
po jedan živi, pegavi lutak.
Umesto klikera,
u srce svakog dečaka
kotrljaju se dva topla
i nasmejana oka.

Lako je tebi

Lako je tebi kad imaš brata,
pa može da te štiti i brani.
Kad se u dvorištu igrate rata,
on uvek stoji na tvojoj strani.
Od svih je bolji.
Od svih je jači.
Zato brat tako mnogo znači.

Lako je tebi kad imaš brata:
smeš da se praviš važan pred svima.
U bioskopu nema karata,
on samo trepne i – već ih ima.
Na utakmici nigde mesta,
on samo migne – tri klinca digne.
Poznaje svakog konduktera.
Poznaje svakog poslastičara.
Ima u gradu tristo drugara.

Meni je teško jer nemam brata,
pa pazim s kim se igram rata,
jer nije svako na mojoj strani,
spreman da uvek baš mene brani,
A kad se s drugom decom potučem,
obično deblji kraj izvučem.

Kod kuće radim sam za dvoje
i što je moje i što nije moje:
i ugalj vučem,
i rublje skupim,
i sobu spremim,
i mleko kupim. . .

I tako: pošto nemam brata,

moram da budem vredan sam,
i budem dvostruko vredan sam,
i da odrastem sasvim sam.

Od svega što na svetu znam
najstrašnije je kad si sam.

Nepovratna pesma

Nikad nemoj da se vraćaš
kad već jednom u svet kreneš
Nemoj da mi nešto petljaš
Nemoj da mi hoćeš–nećeš.

I ja bezim bez povratka.
Nikad neću unatrag.

Šta ti znači staro sunce,
stare staze,
stari prag?

Tu je ono za čim može da se pati
Tu je ono čemu možeš srce dati.
Al' ako se ikad vratiš
moraš znati
tu ćeš stati
I ostati.

Očima se u svet trči
Glavom rije mlako veče
Od reke se dete uči
ka morima da poteče.

Od zvezda se dete uči
da zapara nebo sjajem.
I od druma da se muči
i vijuga za beskrajem.

Opasno je kao zmija
opasno je kao metak
da u tebi večno klija
i čarlija tvoj početak.

Ti za koren
nisi stvoren
Ceo svet ti je otvoren.

Ako ti se nekud žuri,
stisni srce i zažmuri.
Al' kad pođeš – nemoj stati
Mahni rukom.
I odjuri.
Ko zna kud ćeš.
Ko zna zašto.
Ko zna šta te tamo čeka.
Ove su želje uvek belje
kad namignu iz daleka.

Opasno je kao munja
opasno je kao metak
da u tebi večno kunja
i muči se tvoj početak.
Ti si uvek krilat bio
samo si zaboravio.

Zato leti.
Sanjaj.
Trči.
Stvaraj zoru kad je večje.
Nek' od tebe život uči
da se peni i da teče.
Budi takvo neko čudo
što ne ume ništa malo,
pa kad kreneš – kreni ludo,
ustreptalo,
radoznalo.

Ko zna šta te tamo čeka
u maglama iz daleka.

Al' ako se i pozlatiš,
il' sve teško,
gorko platiš,
uvek idi samo napred.

Nemoj nikad da se vratiš.

Crteži

Ponekad tako sebe damo za oči jedva upoznate.

I na rastanku ćutimo samo i ne tražimo da nas vrate.

Živimo posle u tom drugom sve dok mu oči svetom plamte.

I ne znamo što nas pamte dugo, kad ne tražimo da nas pamte.

Imena

Pronađes negde nekakvog Mišu,
nekakvog Gorana,
Dragana,
Svetu,
pronađeš drugare nalik na sebe
i staneš tako i ne veruješ
da ima neko kao ti- isti,
na ovom drukčijem svetu.

I ništa ne mora da se kaze.
Sve se unapred zna i razume.

Možda te neke Mire sad traže.
Mozda Gordana neka ne ume
bez tebe,
Jelene,
Milice,
Vide,
do nekog ogromnog sunca da ide.

I ne znaš koliko kao ti – takvih
večeras ponovo nekog nemaju.

I ne znaš koliko kao ti – istih
za susret sa tobom baš sad se spremaju.

I ne znaš ko su to, kao ti – divni
i što su jastuke suzama vlažili.
A lepo ste se mogli sresti
samo da ste se malo potražili.

I KREĆEŠ U ŽIVOT S POGREŠNIM NEKIM.
S DRUKČIJIM NEKIM.

NEKIM DALEKIM.

A Boris,
Vera,
Vladan
i Sanja
jos uvek samo tebe sanja.

Odluka

Život je sve nešto iz početka.
Juče i prekjuče sutra ne vrede.
Nema na svetu dva ista petka,
dve iste nedelje,
dve iste srede.

Pa čemu onda razočaranja?
Ako je jedna ljubav – ćorak,
Odmah se drukčije i lepše sanja.
I kad si najviše tužan i gorak
nekih se novih očiju setiš
i shvatiš da letišs. . . divnije letiš.

Ko je to video da dečak pati?
Da kunja kmezav i da plače?
Svaki put moraš iznova znati
da voliš bolje, da voliš jače.
Ne da se vadiš.
Ne da se tešiš.
Već da se istinski do neba smešiš.

Nema na svetu dve iste srede,
dva ista utorka,
dva ista petka.
Sve nove ljubavi drukčije vrede.
Živi se svaki put iz početka.
Živi se da se nikad ne pada.
Da budeš snažniji posle oluje.
I da se u tvom srcu već sada
100 zlatnih zvezda unapred čuje.

Šta je u nama Veliko

Svaka prava toplina ima u sebi bezbroj prisnih malih toplota.

Svako veliko dete nosi u sebi bezbroj balavaca i švrća.

Ovaj ogromni život prepun je kao saće
I sve te buvice sreće
i sumnji
i slutnji
i snova
– armija nežnosti cela,
moli nas da im svakom po jeno zrno srca
šušnemo krišom pod krilo.

Jer bez tih malenih srca
što drhte duboko u nama
ščućurena i bela,
ne bi ni velikog srca,
ne bi ni velikog belog,
– ničega ne bi bilo.

pa i nas,
eto,
ovakvih;
čudnih i lepo ludih,
zar misliš da bi nas bio?

Nikad nas ne bi bilo.

Besmrtna pesma

Ako ti jave: umro sam,
a bio sam ti drag,
onda će u tebi
odjednom nešto posiveti.
Na trepavici magla.
Na usni pepeljast trag.

Da li si uopšte ponekad
mislio sta znači živeti?

.....

Ako ti jave: umro sam
evo šta će biti.

Hiljadu šarenih riba
lepršaće mi kroz oko.

I zemlja će me skriti.
I korov će me skriti.
A ja ću za to vreme
leteti visoko. . .
Visoko.

Zar misliš da moja ruka,
koleno,
ili glava
može da bude sutra
koren breze
il' trava?

.....

Ako ti jave: umro sam,
– ne veruj

to ne umem.

Na ovu zemlju sam svratio
da ti namignem malo.
Da za mnom ostane nešto
kao lepršav trag.
I zato: ne budi tužan.
Toliko mi je stalo
da ostanem u tebi
budalast i čudno drag.

Noću,
kad gledaš u nebo,
i ti namigni meni.
Neka to bude tajna.
Uprkos danima sivim
kad vidiš neku kometu
da nebo zarumeni,
upamti: to ja još uvek
šašav letim, i živim.

Zbirka: Horoskop

Govor

Smatram velikom slabošću i stvarno bih bio
potišten kada bih sve ovo što osećam,
morao da ti objašnjavam hudim jezikom
čoveka: rečima sumnjivim, rovitim, razjedenim
i nekorisnim.

Postoje svakodnevne, sasvim obične stvari,
koje su mnogima tajna.

"Najčvršća vrata su ona koja su širom otvorena,
kaže jedan prastari zapis sa Tibeta.

Postoji govor koji će neko otkriti sutra, a
možda niko neće ni pokušavati da ga
otkrije. Ali ti ga već sada moraš obuhvatiti
mislina.

Jer to je jezik značenja, a ne dijalekt naziva.

Postoje kulture gestova, disanja ili vida.
Postoji vreme vremena i prostiranje prostora.
Postoji lepota lepote. Postoji istina istine,
stvarnost stvarnog, volja volje i moć moći.
Postoji kretanje kretanja, razmišljanje razmišljanja,
... postoji i ljubav ljubavi, sine moj.

Sve se ređe usuđujem da izgovaram reči, jer
uvek znače drugo nego što ja to želim.
Sve dalje su od govora i teško ih razabirem
u šumovima beskraj.

Tkivo tetovira na tkivo otiske nasleđa. Takvo

je moje ćutanje s tobom ove noći. Opnu po opnu, ljisku po ljisku, sluz po sluz, zamor među nama civilizacije protozoa, epohe virusa, ćelije stena i vazduha, i ustavljena koža vode i večnosti.

To je kao da se sporazumevamo u svim vremenima, sada iz ovog trenutka, u kojem smo se zadesili.

Pisem umesto tebe Snežani i Alisi. Šaljem telegrame Pinokiju i Malom Princu. Javljam se bar jednom dnevno telefonom Galebu Džonatanu Livingstonu i Pepeljugi. Ali ni reći odgovora. Znači da misle na nas.

Ko zna glasove misli, retko kada se oglasi glasom govora.

Ljudi se poštuju rećima, a vole ćutanjem.

Torba

Nikad te nisam ništa iskrenije molio, od ovog što ti sada govorim, sine moj.

U naježenom vetru večeri drveće otresa s leđa suvi bakar. To se dogegao septembar.

Ti sutra polaziš u školu.

Okna mirišu srebrno i zeleno na prve severne magle i prve kiše. Vazduh se para kao paučina i sav je izbušen kricima divljih jata što se sele na jug.

Popodne kupio sam ti torbu. Tvoj prvi teret u životu. Držiš je praznu kraj uzglavlja. S njom ćeš prespavati noć.

"Prazna je torba najteža" – pevaju Cigani dok se vuku niz bespuća.. Ja u sebi pevušim:
"Prazna je torba bogatstvo, jer u nju staje mašta svega sto živi i želi. U punu ne staje više nijedna mrva sna.

Nijedna gipkost ovog pomalo okostalog sveta «.

Tu pesmu, možda, retko koji mališan čuje od svoga oca, dok prima u šake sudbinu. Otac Don Kihotov, Servantes, rekao je svom sinu: »Ko premnogo u torbu trpa, poderaće je."

A i ljudsko oko je torba. A i ljudska pamet je torba. A i ljudsko srce je torba. Sve su to torbe bez dna.

I mogu mnoge hiljade pokolenja stavljati u njih pregršt zanosa, neznosti, nade, još uvek ostaće mesta za nove, šire proste, još uvek ostaće mesta za nove radoznalosti.

Još uvek ostaće mesta za mnogolike svetove koji na prstima prilaze i nose ispod kože toplije i belje ljubavi.

Jer sutra nema jedno obličje, sine moj. Postoji veliki broj budućnosti.

I moraš imati dalekovidu moć proricanja da se ne zgrudvaš u samo jednom vremenu.

Ne znam grešim li ako verujem: ipak je sve tako lako poderivo – sem čoveka.

Žmurke

Postoji nešto brže i od same mogućnosti da se čovek sporazume sa svojom mišlju. Nekakva groznica uobrazilje. Čarolija.

Trag koji se već dogodio unapred.

Sećam se svoje prve školske torbe. Nisam žurio da je otvorim. Dugo sam je posmatrao, obilazio oko nje i zamišljao u njoj obilje neobičnih stvari.

I danas, evo, ako dobijem poklon, ne otvaram ga danima. Lepše mi je da zamišljam šta može biti unutra. Uvek je tako sa zatvorenim stvarima.

I tek kad oljuštiš omot, prestaje svaka čarolija, jer više nema smisla nijedna igra pogadjanja.

Jer sve je u nama kad žmurimo, a strano kad otvorimo oči. I sve je naše dok želimo , a tuđe kad se ostvari.

Mi smo nalik na cvetove: rastemo u sebi, unutra, u skladištima tajni i korenju energije. Samo smo spolja dopadljivi, puni boja i mirisa. A unutra, u nama, kipe orijaška sunca.

Sve se to događa zato što nismo skinuli omot sa svog još uvek pitomog i detinjastog srca.

Dobivši sebe na poklon od ovog ovde jedinog i nepovratnog života, mi u tom srcu

nosimo sve ono što postoji i što će tek
postojati u našim drugim životima.
I ne kvarimo ga kao igračku, da otkrijemo
čime voli. I ne kvarimo ga da vidimo čime
se boji i čime sanja.

Kad zvezde padaju, ne trči da ih
potražiš u travi. Ne sakupljaj ih po šumama i
ne vijaj za bregovima.
Samo zatvori oči. Bar ti znaš da se igraš
žmurke.

Uhvati ih u letu i sve će u tebe duboko
otkotrljati.

Zaželiš li se mora ili severnih snegova, zaželiš
li se planina, jezera ili pustinja, samo zažmuri
u svet, ne odmotavaj omot vida,
i sve će se u tebe zauvek naseliti i tu nastaniti.

Ljubav

Da li je istina ono što piše Kalevali:

"Ruka što daje, uvek je iznad ruke koja prima?"

Da li je istina ono što govore u Basri:

"Ljubav je kao senka. Ako trčiš za njom, nikad je nećeš stići.
Ako joj okreneš ledja pratiće te".

Neko je negde rekao i hvala mu:

"Da bi se istinski volelo, treba odrasti do deteta".
Nasmej se zato ako ti kažu da si mali čovek.

Nema male sreće i male bolesti.
Nema male krađe i male smrti.
Nema malog rata niti malog poštenja.
Nema maloga prijatelja i male tajne.
Nema maloga čoveka i male ljubavi.

Ne okreći nikad leđa da bi te voleo.

Sećam se tvojih prvih zuba.
Sećam se tvojih prvih koraka.
Sećam se: Dečja bolnica u Novom Sadu.
Sedim kraj tvog kreveta i molim sve na svetu da mi ozdraviš.
I ozdravio si.
No Bog nam nije verovao tih dana. Ni priroda. Ni ljudi.
Verovala je samo naša ogromna ljubav.
Verovala je samo tvoja ruka u mojoj ruci,
dok je kao kućica slikala azurnu svetlost po mojim dlanovima.
Mi se prevrćemo naglavce kao peščani sat.
I menjamo se jedan s drugim.

Dobićeš jednog dana dublji glas. Počećeš da se briješ.
Oženićeš se i zaposliti. Imaćeš svoju decu i pričaćeš im svoje bajke.

A ja ću biti sve detinjastiji i bezazleniji.

Prepoznaćeš me po tome kako naivno verujem da ću većito živeti,
opčinjen unutrašnjim govorom poput drevnoga boga Ptaha, koji je prvo smislio ceo svet u sebi
zatim izdahnuo okolo svoje neverovatne misli, i
tako, ogromnom maštom,
sam u Ničemu, jedini, oživeo sve ono što je još bilo nestvoreno.

Onda će doći sve naglo: moji poslednji zubi.
I odmah posle toga: moji poslednji koraci.
Na kraju: neka bolnica u ko zna kojem gradu.
Sedi kraj moga kreveta u neko ovakvo veče makar samo sat ili pola sata.
Biće to sasvim dosta za sve protekle godine.
I neka moja ruka bude u tvojoj ruci.
I neka kao kućica naslika onaj isti pitomi svetlosni znak na tvojim dlanovima
znak da ti nikad nisam, nikad okrenuo leđ da bi me poštovao i voleo.

Ljubav je kao snaga: ako je više trošiš, više ćeš je i imati.

Kad bi ptice ovako umele da vole, kao ja, već bi se pretvorile u vetar.
Kad bi potoci ovako umeli da vole, kao ja, već bi postali okeani.
Kad bi prostori ovako umeli da vole, kao ja, već bi postali beskonačni.

Kad bi vreme ovako umelo da voli, kao ja, već bi se pretvorili u večnost.

Kad bi zemlja ovako umela da voli, kao ja, već odavno bi bila zvezda.

Oči

U svakom septembru ima nečega nalik na tihe rastanke.
Primetiš to po igrama koje polako
počinju da se sapliću. Primetiš to po iskracalom odelu, koje
ostavljaš mladjem bratu.

Primetiš i po bajkama, koje smo dosad tako lepo izmišljali.
Primetiš kako nam i bajke sve
manje veruju.

Ustvari, velika je to varka. Baš kao što je i svet sa one strane
svoga oka.

Onome koga posmatraš u ogledalu s nadom. Ti si nada koju on
gleda iz svog sveta. Ne veruj
ničemu što se može primetiti samo sa jedne strane vida.

Trči i sastani se sam sa sobom. I izgubi se u daljinama sebe
kao kap čiste svetlosti.

Retki su oni koji shvataju granicu slobode. Jos ređi oni koji
shvataju slobodu granice. »Ne
zidaj vrata veća od kuće«, kazu Eskimi. To isto znači što i
zidati prozore manje od očiju.

Stvarno videti, znači: umeti videti kišu kako pada uvis. Videti
kako padaju uvis krovovi kuća i
reke u kojima se talože vrhovi planina.
Ovako sam to čuo: »Ko nije nebo ugledao u vodi, taj nema
pojma šta su ribe na drveću"

Pa ako se i oklizneš, nekada, u životu, ne gledaj to kao pad u
sunovrat nego kao pad uvis.

I uvek, uvek se seti Aleksandra Makedonskog: »Niko me na svetu nije pokori sem mene «.

Treba umeti videti nebo, puno zrnevlja svetlosti kako se uspravlja nad zemljom i razgranava u svome padu. Cveta.

I videti pad vetra kako raste duboko u doline, u ponornice blagosti, sine moj.

I snove valja videti kako rastu dok toneš polagano u njih i paraš se, baš kao što i ove reći ćutanja, tuđe i moje, tonu noćas, a nadvisuju krov i oblake, i nadvisuju nebo i rastu u jednu predivnu vasionu koju smo izmislili sebi u visovima opalog septembra.

Razglednice

U doba mog detinjstva igrao sam se pošte. Sakupljao sam lišće dok idem od škole do kuće. Svakom bih listu, uz osmeh, nešto lepo prišapnuo, najlepše što sam čuo i video tog dana.

Sa druge strane lista šaptao sam adresu. Hiljade izmišljenih imena neznanih ljudi. Milione imena. Sve bih to onda, ovlaš, zapečatio poljupcem. I puštao niz vetar.

I evo šta se sad događa, sad posle toliko godina! Javljanju mi se mnogi znani i nepoznati. Ponovo sakupljam lišće i čitam odgovore pisane rukopisom žilica koje venu. Javljanju mi se divni daleki prijatelji, azbukom rane jeseni koju umem da čitam. Nije teško naučiti. Samo malo zažmurim. Ovlaš. Kroz trepavice. I dišem polako vetar, A vetar se i ne čuje drukčije, sem nozdrvama i usnama.

2.

Katkad su razglednice vrlo čudne. Na jednoj strani piše nam laoce sa neke pošte stare dve i po hiljade godina: "Ko zna da ne zna – najviši je."

Na drugoj strani, dodato rukopisom Montenja. Mišel de Montenj. Francuska, I 553; "Ko misli da ništa ne zna, taj ne može ni znati da ništa ne zna".

Zar ti to ne liči po malo na igru »pokvarenih telefona"? Kad reči putuju kroz vekove, svako ponešto dopiše ili izbriše. Ili sve izvrne naopako, po svome.

Tako nastaje usijani vrh čovekovog uma: poslovice. Ona pripada narodu. Zato narod i kaže : "Poslovice je svemir u zrnu žita."

3.

Noć polagano zri. Čuje se lepet krila. To se vetar umorio. Sleteo je na krov i kjuje oko dimnjaka staklene perle retke kiše.

Od mnogo misli izaberi jednu, najvažniju. Bavi se samo njom, dok je sasvim ne savladaš, kao veliki džudista jedan munjeviti zahvat, kao veliki bokser svoj tajni kontraudarac, kao veliki hirurg, zanet vajanjem prirode, samo njemu znan rez na srcu.

Uopšte nije važno imaš li neuredne džepove, neurednu frizuru i domaće zadatke.

Najveća nevolja na svetu je, sine moj, imati neuredan um.

Otkrića

Ogroman je trud moga razmišljanja ove noći.
Ništa ja ne znam o znanju, sine moj.
Istorija otkrića možda i nije red, nego
nered radoznalosti nas koji sve više znamo
da ne znamo.

Tebe će učiti znanju, ali se ne rugaj neznanju.
Evo da ti pročitam poruku Karela Čapeka:
"Zamisli onu tišinu, koja bi nastala na
svetu, kad bi ljudi govorili samo ono što znaju."

Muka je sve to sa znanjem, veruj mi. Ono se
zasiti sebe i prestaje da saznaje. Neznanje
je početak hiljadu novih početaka. I nemoj
ga se nikad stideti.

Svetlost znanja je slična svetlosti vasione.
Sve su se misli dogodile odavno, kao
zvezde.
Lepota traženja nije u nalaženju, nego u našoj
odluci da tražimo.

2.

Ja, koji ne znam šta je čulo starosti i samoće,
jer okružen sam stalno ogledalima dečjih
očiju, posmatram ovaj život kao nešto
šareno,
kao mnogostruki oblik, ogromni luna-park,
kao vrtešku igre i vrtešku neznanja koja
je kruna mudrosti.

Izlazim iz svog tela. Pevač sam i otac himni.

Lutam po udaljenim mestima. Opsenar sam i svetac koji je sišao sa freske. Možeš me upotrebiti kao nalepnicu.

Umem da oblikujem vatru dlanovima i hodam po peni reka i okeana. Učenja kažu da je to nemoguće. A vidiš, moguće je, jer sve činim neznanjem.

3.

Badava Njutnova razglednica: »Priroda nije slična tebi, već sebi samoj".

Ima ih koji su verovali i starom Sokratu: "Onaj ko ne zna, samo bi trebalo da se seti sebe".

"Jer znanje se" – kaže Platon – "u ljude ne unosi učenjem. Donosi ga rođenjem na ovaj svet".

Ne znam kome da verujem. Najbolje ti je da pitaš Ajnštajna. Taj je sve izbrisao, i sve počeo iz početka.

Brižljivo neguj neznanje i razlikuj se od onih koji, ošamućeni od sreće, likuju što uspevaju na nov način da izgovore neku potpuno istu stvar.

Mogućnosti

Staviš li težak teret na pleća, hodaćeš posrćući celo jutro. Ako ga odbaciš, odlepršaćeš stopalima.

Isto je tako i sa težinom saznavanja.

Gomila prolećnih paukova se grohotom smejala dok je, nošena vetrom, slušala kinesku poslovicu: »Samo strpljenje i vreme pretvaraju dudovo lišće u svilu«.

Pa evo, rekoše oni, mi svakog trena možemo isplesti toliko niti da prekrijemo nebo.

Kako objasniti prolećnim paucima da nije važno plesti i ukrašavati vazduh lepotom svoga tkanja? Važna je upotreba niti.

Još nisam nosio košulju od paukove svile.

Zato ja više verujem jednoj svilenoj bubi i strpljivom Heraklitu koji misle da ljudi ogromna znanja nalaze u malim svetovima, a zaborave traže u većem i zajedničkom. I verujem Francuzima. List je čak iz Normandije. Datum 1726: "I sitne kiše jedu velike puteve".

Zašto se kaže: beskorisno i korisno? Zašto se kaže: usplahireno i spokojno? Kao što postoji ponašanje čoveka, sine moj, tako postoji i ponašanje njegovih misli.

Rado bih nešto dodao Aristotelu. Recimo da je rekao: »Mudrost je jedina nauka koja se bavi mudročću, a ne naukom".

I onda bih ga i pod ovo potpisao, jer mi je

potrebna i takva razglednica: »Ljubav je jedina umetnost koja se bavi ljubavlju a ne umetnošću".

Kjerkegor kaže: »Nema nikakvog Ovde i Tamo. Postoji samo nekakvo Svuda i Nigde«.

A stari dobri momak Ričard Bak dopisao je ispod toga nešto potpuno suprotno. Obojica su u pravu.

Ovako kaže Bak: »Kad bi nam prijateljstvo zavisilo od vremena i zavisilo od prostora, savladavši ih, mi bismo upropastili naše druženje.

Savladamo li prostor, ostaje samo Ovde. Savladamo li vreme, ostaje samo Sada. I zar ti se ne čini da ćemo se nas dvojica na tom čudesnom putu između Sada i Ovde ipak ponekad sretati?"

Sad shvataš, sine moj, da ću morati da ti objasnim neke stvari.

Zbirka: Akvareli

Drhtava Pesma

Osećam: nešto u meni raste
pomalo bolno – pomalo belo,
kao da nekakve zbunjene laste
lete kroz moju glavu i telo.
Vrte se.
Prestižu
Nesto traže.
Od njih se na usni dah užari.
Ja ne znam šta ću.
A tata kaže:
još si ti balava za takve stvari.

Osećam nešto u meni prska
kao kad pupoljak zenice širi.
Zašumi nekakva zlatna trska
i neće pod čelom da se smiri.
Tu oblog uopšte ne pomaže.
Duša se kikoće i krvari.
Nešto me muči.
A tata kaže:
još si balava za takve stvari.

Onda me zakiti prezrelo leto:
dva grozda kao dve tople značke.
Sve mi u rebrima razapeto.
Sve okrenuto naglavačke.
A sve je ipak luđe i draže.
Srce bi prostranstvo da ozari.
Plačem od sreće.
A tata kaže:

još si ti balava za takve stvari.

Prirodo čuj me:

laganja nema!

Ti bujaj – ja ću od tebe više!

I neka široko u nama dvema
ogroman ružičast vetar diše.

I luduj, prirodo!

Zri naopako!

– Samo mi nemir ne pokvari.

Volim te što si zaista tako
ko i ja balava za divne stvari.

Drugarska pesma

Ništa ti ne razumeš,
moj najrođeniji blesane,
uobrazeni prinče
što te je život razmazio.
Da znaš kolike sam noći
uznemirene i besane
drhtao kraj tvog uzglavlja,
pokrivao te i pazio.

Ti si za mene još uvek
parče tek rođenog mesa:
ovaj musavko sto vrišti
i celu kuću potresa.

Ja sam te, lepoto moja,
naučio da hodaš.
Svima sam plaćao piće
kad su ti zubi nikli,
ja sam ti dao život.
Nije te donela roda.
A onda smo se, odjednom,
jedan od drugoga odvikli,
kao da sve što kažem
zaista ne razumeš
i kao da sve što umem
ti triput bolje umeš.
U redu, pametna glavo.

Ja sam te ljuljao, kupao,
ponosio se tobom,
nemušte reči sricao,
i dosta svoje mladosti
zbog tebe sam polupao

i kad je u svet trebalo
nisam se zbog tebe micao,
nego sam sav osedeo,
moj naduvenko mili,
da bi tvoj život vredeo
i dani lagani bili.

Danas, kad rođendan slaviš,
sve ću svečane torte
pobacati kroz prozor
na užas rodbine cele.
Ti znaš: ja sam tvoj otac.
Mi smo od takve sorte
što ne sme da zadrhti
kad odapinje strele.

Možda jos nije kasno.
Jednom se mora reći:
i drugarski i tužno
i grubo i srneći.

Propustio sam godine.
Ispustio te iz ruku.
Sve tvoje slabe ocene
moljakanjem sam rešio.
Večito sam se svađao
kad te drugi istuku.
Bio si moje mzimče
i tu sam najteže pogrešio.

Četrnaest ti je godina
i zar te stvarno ne vređa
da stalno za tebe podmećem
i dušu i glavu i leđa?

Hoću da jasno kažeš
kad misliš da budeš muškarac.
Zar treba i sutra da rešavam
sve što ti odraslom fali?
"Tata, skripi u braku...
na poslu... daj za džeparac..."
A ja ti i dalje pomažem
jer te i volim i žalim.

Ne čestitam ti rođendan.
Mi smo se uzalud borili
i stvarali smo čuda,
i ništa nismo stvorili.

I evo, danas ti dajem
reč roditeljsku i mušku:
ako ne postaneš čovek
na ovoj, tek započetoj
čarobnoj stazi života
moram ti razbiti njušku.
Makar oženjen bio,
makar u trideset petoj.

Nikad te tukao nisam.
To za dečake nije.
Al sutra, odrasli prinče,
videćeš kako se bije.

Đački korzo

U prvi sumrak
svi se tu sjate
ozbiljna lica,
držanja kruta;
odu do ugla,

pa se vrate
i opet tako
još dvesto puta.

Šarena povorka
gura se, šeta...
Hiljadu kapa
i bereta...
Hiljadu šubara
i kačketa...

A usput pogled
poneko baci,
ili nešto bajagi
nevažno kaže.
Ruku na srce:
sta svi ti đaci
danim ovde
uporno traže
dok troše đonove
i troše sate,
dok odu onamo
i dok se vrate,
i opet tako
sve ispočetka,
danas i sutra,
idućeg petka,
idućeg jula,
idućeg maja,
tamo i natrag
– i nikad kraja?
Čarape žute,
zelene, plave,
i duge noge,
kao štapovi,

i neki zvrkovi
na vrhu glave
i šiške na čelu
kao slapovi,
i podgurkivanja,
i zavirivanja,
i zadirkivanja
i dobacivanja...
A možda ipak
– ko će ga znati –
možda tu ipak
nešto postoji,
možda i nisu
prazni sati
kad se u gužvi
šeta i stoji,
kad počne tako
sve ispočetka:
danas i sutra,
idućeg petka,
idućeg jula
ili aprila,
– možda tu nekom
rastu i krila,
možda tu počnu
sva putovanja,
možda se ovde
najlepše sanja,
možda se ovde
najlepše želi
i možda su se
baš ovde sreli
putevi neki
dugi i tajni,
putevi beli,

putevi trajni,
i možda su se
baš ovde sreli
osmesi neki
– i zavoleli.
Možda baš zato
jedino vredi
da se u gužvi
ovako luta:
malo onamo
i malo natrag,
i opet tako
još dvesto puta.

Saputnici

Znam; sve se neće na jedan osmeh svesti
znam: neće svima jednako biti sunca

na istoj cesti uvek će se uplesti
trag povratnika sa stopama begunca

hodaće oba u jednom istom smeru
tegleći svaki svoju drukčiju veru

pa i mi tako, jedan uz drugog, nemo
po istoj cesti teglimo živote i dane

i uporedo, rame uz rame idemo
i lagaćemo kako se razumemo

sve dok na kraju ne stignemo
tim istim pravcem na dve suprotne
strane.

Zagonetka

pogodi kako se raste.
pogodi kako se lako
stigne do krova,
do laste,
oblaka punog kiše,
do neke zvezde daleke
i više
i jos više
u čudne neke plave.

pogodi dali kroz kragnu,
kroz nogavice,
rukavice,
dok neka snaga u tebi
i neka lepota u tebi
pravo do sunca vodi?

zažmuri pa pogodi.

a mada nije ni važno
da se unapred setiš.

možda se najlepše raste
kad ništa ne primetiš.
možda se najlepše biva
veći,
još jači,
najveći,
– ćuteći
sasvim ćuteći,

kroz neki tihi nemir
što se u tebe stvori,

pa gori,
beskrajno gori,
i nikako da izgori.

i niko nezna šta je.
A on traje. I traje.

Ljubav

Opraštamo se,
opraštam se i strašno dugim nogama
odlazimo u svet.
Ti u svoju mladost
onuda iza fabrika,
iza pristaništa
i mosta,
niz raskršća koja se razilaze
kao posvađani ljudi.
Ja u svoju mladost
onuda uz prugu
gde trava ima okus vode,
peska i sunca.
Nikada više nećemo sedeti u istoj klupi
ni jedno od drugog prepisivati zadatke,
ni deliti užinu na odmoru.
Nikada se više neću smeјati tvojim
olinjalim lutkama
ni ti mom neukroćenom zvrku na temenu
za koji su me večito čupkali
oni što sede iza nas.
Nije ovo više završena samo
jedna školska godina.
Kažu:
gotovo je detinjstvo.
Jedno veliko detinjstvo danas je gotovo.
Kažu,
i svi su zajedno radosni
i kotrljaju se niz stepenice kao šaka
prosutih klikera,
i svi su smešni od zadovolјstva
kao plastelinske figure,
i svi su šareni i čudni

kao grad za vreme velikih praznika.
Samo ja znam:
nikada više,
nikada više,
nećemo se uhvatiti za ruke
ni hodati od ugla do ugla
i pokušavati uzalud da se setimo dok
ćutimo
nečeg vrlo važnog,
nečeg toliko ogromno važnog
čega se razdvojeni nikada više nećemo
moći setiti.

Rođendanska pesma

Ja mislim da smo svi redom
iz lepe ljubavi rođeni,
ogromne, čudne i drhtave
kao jasike zelene.

posle su došle kolevke,
cucle i zubi, i ostali.
i noć kad smi kmečali.
i pelene. pelene. pelene.

svejedno je dali su oblaci
jesenjim nebom tumarali,
ili je košava bila,
ili je mećava bila,
ja mislim; oni su videli
sva sunca kad su nas stvorili.
zato je kosa bebama
meka i topla kao svila.

ja mislim da su se voleli
i mislim da su zamišljali
najlepše usne za nas,
najlepše oko i dlan.
i zeleti su da budemo
najbolji na ovom svetu.
da li se ikad upitaš,
ličiš li na njihov san?

mama i tata su stari već
i kažu; ljubav vene.
a ljubav njihova ostaje
i u nama se širi.
i nastavlja se. nastavlja

u nekom malenom švrći
što će iz našeg srca
uskoro da izviri.

Pesma za nas dvoje

Znam,
mora biti da je tako:
nikad se nismo sreli nas dvoje,
mada se tražimo podjednako
zbog sreće njene
i sreće moje.
Pijana kiša šiba i mlati,
vrbama vetar čupa kosu.

Kuda ću?
U koji grad da svratim?

Dan je niz mutna polja prosut.

Vucaram svetom dva prazna oka
zurim u lica prolaznika.
Koga da pitam, gladan i mokar,
zašto se nismo sreli nikad?

Il je već bilo?
Trebao korak?
Možda je sasvim do mene došla.
Al' ja,
u krčmu svratio gorak,
a ona
ne znajući-prošla.

Ne znam.
Ceo svet smo obišli
u žudnji ludoj
podjednakoj,
a za korak se mimoišli.
Da,mora da je tako

Proleće

Sunce se, eno,
kao vreteno
nad gradom vrti
i glavom klima.
Sve je u meni
danas šareno.
I u tebi je
možda šareno.
U nama svima šarenog ima.

Bila je zima.
Prošla je zima.

Tu negde, blizu
al ne znam gde je,
vetar se topli
vrti i smeje,
čupka nam kosu
i krošnje njiše.

Bile su kiše.
Prošle su kiše.

Sad sunce, eno,
kao vreteno
ispreda gradom
nešto šareno
i – miriše.
Reci mi zašto
s tobom u hodu
odjednom danas
govorim tiše
i zašto misli

nekud odu,
pa samo trepćem
i ništa više?
Kad ispod lipa
senke se ruše,
zašto sam tako
odjednom smušen,
pa kad te kući
iz škole pratim,
sve ne bih hteo
da se vratim,
već dugo stojim
i dugo ćutim
pod vetrom toplim
i suncem žutim,
a u glavu mi
nebo stalo
i još malo
Čega malo?
Svega pomalo!

Ako se setim,
ja ću ti reći
i – uteći.

Najljubavnija pesma

Ovo je zaista najljubavnija pesma,
a ni reč o ljubavi.

Svim pajacima i lutkama otkinute su glave
i oni tako leže u ćosku
bespomoćni i bačeni.

Neko u ovoj sobi neće više da bude dete,
Neko u ovoj sobi tri dana ne može da ruča.
Neko u ovoj sobi samo ćuti, ćuti
i gleda kroz prozor kako jesen sa lišćem
i vetrom
putuje preko pokislih gradskih krovova
za pticama.

Ovo je zaista najljubavnija pesma,
a ni reč o ljubavi.

Krila

Ako hoćeš da odletiš
– sklopi oči
i sve jače
veruj,
veruj kao nikad
u sve što se čini čudno.

Nemoj da mi smešno mašeš
ko glupave vetrenjače
svakom vetru,
svakoj ptici,
brzopleto,
uzaludno.

Svako dete ima krila,
samo mora da se seti
gde mu rastu sakrivena
i – odmah će da poleti.

Neko nađe svoja krila
u tatinom novčaniku.

Neko proda svoja krila.
Neko uvek tuđa krade.

Lete ljudi i nogama.
Lete ljudi i jezikom.

Lete ljudi od nevolje.
Lete ljudi od parade.

Nekom mama krila veze.
Nekom mama krila sreže.

Neko ode za pticama.
Neko padne čim se vine.

Al divno je,
al najteže,
kad u glavi nađeš krila.

I obletiš maštom samo
Za trnutak sve visine.

I svi misle: tu si bila.
A ti si na nebu bila.

Stranica iz dnevnika

Ništa neću da joj kažem,
jer neću.

Ona je jedna neozbiljna
najobičnija balavica.

Mi stariji,
mi iz osmog razreda,
stavimo ruke u džepove
i zviždućemo kroz zube.

Baš nas briga za te devojčice.

Ništa neću da joj kažem,
jer neću.

Ali ako pogleda
nekog drugog,
postaću najgori đak u školi.

Kad bi jastuci progovorili

Kad bi jastuci progovorili
o tome šta neko sanja i krije,
kada bi zaista progovorili
o tome šta neko radi kradom,
o devojčici,
na primer,
što imitira starije
i nešto spletkari... spletkari,
sva izbrljana pomadom,
ili o dečaku
što se tupim žiletom brije
– kao: kuburi čovek s bradom,
i sve ostalo kad bi progovorili
o tebi
i o meni,
bilo bi da se plače i smeje
i da se pocrveni.

Srećom: jastuci ništa ne govore.
Čuvaju milion tajni u mekoj belini perja.
Oni su kao lađe,
velike bele lađe,
što plove u nemoguće,
u snove,
u bezmerja.
Uveče te odvedu.
U zoru te dovedu,
I zna se: sve je uredu.

..A onda i prva ljubav

1

Nije to nagovaranje, rođeni moji.
Ko neće dalje da čita – nek slobodno zažmuri.
Ali pazite dobro:
ako u vama postoji
jedno veliko pitanje koje nestrpljivo žuri,
pitanje veće od brda,
i jedna treperava duša što veruje u čuda,
i ako se u vama neke lepote talasaju
i neke svetlosti rađaju,
onda je sasvim svejedno dali žmurite
ili ne žmurite
jer čuda se već događaju.

Junaci,
nos u jastuk!
Nek mašta kao lokomotiva leti!
razumem sve vaše brige
i nespretnosti
i strah,
i evo: pomažem danas svakom da se seti
što se bez razlog duri i smeška u isti mah.
Junaci ,
nos u jastuk!
Niko ne mora znati šta je.
Važno je da nešto postoji i da to nešto traje
i kažem:
bas nije nagovaranje
Ko neće dalje da sluša – neka zapuši uši.
Važno je šta je skriveno u nama,
u duši.

A ova pesma je oko što vidi i kroz tamu.
Nju nećeš prevariti kao tatu i mamu

2

Evo o prvoj ljubavi još samo nešto malo:
nek ne zaboravi niko – ona je iapk večna.
Ona je kao nebo što se uskovitlalo
kad je u zoru palo u ogledala rečna.
Ona će ostati sramežljiva i vitka
u nekim budućim staricama
koje sad krišom sanjaju odrezane vitice
i žure da završe sve zadatke na vreme,
i u nekim budućim penzionerima
koji gaze po blatu i skakuću po baricama,
skupljaju sličice fudbalera
i dobijaju jedinice zbog Pitagorine teoreme.
Ona je najlepša ljljaška između
radosti i samoće
kad se najviše hoće,
a niko ne zna šta hoće.
I kad godine minu u beskraj...u daljinu...
i prođu mnoge lepote
i svenu mnogi cvetovi,
jedino prva ljubav ostaće negde u oku,
u nekim običnim stvarima,
u požutelim spomenarima
kao večno novi nepoznati svetovi.

Zato i vredi sanjati,
zato i vredi želeti,
– šta nas se ostalo tiče!

Zato i vredi napisati i kao plakat podeliti
ove šarene reči koje na pesmu liče.

Najzad,
u prvoj ljubavi rađa se i prva bora
ovde negde na čelu
i celog života te prati

Rađa se prva tuga i prva ljubomora
i prvi put se pati.

I odjednom ti drugčije izgleda čitav svet.
Nešto u glavi gori,
nešto tutnja
i vri.
To nije kao matematika.
Tu su dva i dva često – pet
A često – nisu ni tri.

Ne pitaj zašto odkud odjednom košava briše.
To možda i nije vetar.
To prva ljubav uzdiše.

Ne pitaj odkuda kiše odjednom pljusnu jače.
To možda i nije pljusak,
već neko zbog ljubavi plače
i trepavice mu slane
i rukavi mu slani
kao presoljeni ručak i kao okeani.

Uostalom
šta vredi o prvoj ljubavi i dalje da se soli.
Izvoli,
samo izvoli,
pa ako je tebi isto ovako – ti kaži,
a ako nije isto – onda sve se ovo ne važi.

Snovi

Velike ruke imaju ušće koje ih pretvara u
okean

Veliki vetar ima prozračne puteve ka ravnici
Ja imam samo san, običan malecki san
u kome za pedalj bliže ponekoj zvezdi i ptici

U zoru od svega toga čitavo nebo izraste
na mojim rukama toplim i obrazima snenim
i dan je nalik na neke zenice graoraste
oivičene zelenim.

I uopšte, zvedo i ptico,
uopšte – celi svete,
divno je kad se u nama čekanje javi,
pa se od toga na usni nešto rumeno isplete
i nešto graorasto i zeleno u glavi.

Kako se sanja

Treba nešto da se usni
Ali kako?
Treba da se usni tako
da ne bude baš ovako i onako,
već da bude i ovako i onako.
Ako treba da se usni,
onda – tako.

Kad kraičak levog oka sjaj zalije,
kad kraičak desnog oka bol zalije,
kad kraičak desnog uha dah zalije,
kad kraičak desnog uha smeh zalije,
ne pitaj si ni: šta li je,
ni: čemu je,
ni: da li je?

Uzmi malo sna u saku
i protrljaj oči svoje.
I odjednom znaćeš: to je.

Koje?
Moje ili tvoje?
Ne benavi, svete plavi,
ko da moje nije tvoje,
ko da tvoje nije moje.

Usne

Usne jedino zato postoje
da s nekim podeliš nešto svoje.

Kad dlanovima pritisneš čelo.
Tu gde je neka vatra u glavi,
ne skrivaj ljubav neveselo,
– svima je ispričaj,
– svima javi.

Kad jedno leto
u pege
čelo
oko nosa se zgusne,
sav svet nek sazna šta se to htelo,
što se to srelo
što se to smelo
i što su odjednom slađe usne.

Usne su da se nešto šapne.
Usne su da se nešto nasluti.
Zatim da na njih zvezda kapne
i da se prvi poljubac nikom.
nikada nikom ne prećuti.

Usne jedino za to postoje
da s nekim podeliš nešto svoje.

Nosač

I

Oduvek sam se divio onima koji umeju da nacrtaju dugačko, široko i visoko.

Oni su sigurno shvatili dokle se prostire beskraj, kad im je tako lako da ga vide i izmere.

Oduvek sam se čudio onima koji razumeju znake u kalendarima, datume, mesece, stoleća, ili stanu pred sat i pročitaju večnost.

To mora biti suluda i neobična hrabrost usuditi se komadati i usitnjavati vreme.

Kameni mir daljine sav je presvučen mojom kožom.

Sklapam oči i osećam: sve ono što sam bio, i ono što sam sada, još uvek nisam ja. To je tek priprema za mene.

Koliko znam da pitam, toliko znanja mi pripada.

II

Mene je neko od malena zatvorio u prolazno i zaključao za mnom kapiju beskonačnog.

Dresairan da misliš zajedno. Zato i ne volim zakletve.

I zajedno da pevaš. Zato i ne volim horove.

I zajednički da tuguješ. Zato i ne volim sahrane.

Jedino si sam kad ostariš.

Baš zbog te samoće u starosti, koja se događa naprasno
tamo gde prestaje detinjstvo, hvatao me je strah.
I većito sam sumnjao u to su me učili.

Učitelj obično kaže: "Ako želiš da saznaš,
pogasi sve svoje svetlosti i uputi se za mnom."

Te, petnaeste godine, osamdeset i trećeg dana, dogodilo
se nešto što mi je dalo znak da pođem sam sa sobom.
Prohodao sam na rukama.

III

Rođen sam u ravnici. To je zemlja bez odjeka. Tu ništa ne
vraća dozive. Popiju ih daljine.

Jata lete u mestu, i mogu se uzabrati.
Sve se priginje zemlji.
Sve je nadohvat ruke.

Tu se prostori mere svitanjima i sumracima, a vreme
dužinama senki. Mlečni put je do kolena, kao prosuta
slama. Ne moraš da se penješ: zvezde rastu u žbunju.
Samo se uputiš ravno, po vrežama od zlata i posle desetak
koraka već hodaš po nebesima.

Zar sve to ne liči na slobodu?

XIV

Objašnjavanjem stvari, oduzimamo im nešto od one čarolije
od onog zlatastog omota, ispod kojeg se kriju tolika
čudesna značenja svega što izgleda isto.

Reči su iskračale. Iznošene. I krpljene. Mereno od pre

vremena i mnogo posle vremena. Ostaje samo smisao kao
čudo svih viđenja.

Razmišljao sam o tome i to u sebi ponavljao, jer osećao sam
nejasno da se tu krije mudrost i sloboda detinjstva.

I hodao sam na rukama.

I nosio sam zemlju u susret nebu zvezdama po drumovima
svetlosti i bespućima vasiona.

Eto, to je moj život i moja biografija.

To sam ja po zanimanju: nosač zemljine kugle.